

A collection of white tulips in various stages of bloom, set against a dark blue background. The tulips have long, slender green stems and some are accompanied by green buds. The text is centered over the middle of the image.

**POZDRAV
Z HOLANDSKA 2**

Tak jako první musím zmínit, že registrace na úřadu proběhla úspěšně, jak pro mě, tak pro Majdu. Zatím co já chodím do školy, pak se doma učím a ráno jdu zase do školy, se Majda pustila do hledání práce, takže objela spoustu míst, rozdala nesčetně životopisů a vyplnila miliony holandských formulářů. Také zastávala funkci hlavy naší domácnosti a zařizovala, vyřizovala, hledala a nakupovala vše, co bylo potřeba, tudíž jsem fakt moc ráda, že jsme tady spolu. Nakonec se jí poštěstilo a v pondělí 12. nastoupila jako uklízečka do Hiltonu. Jediný háček je v tom, že Hilton je v Leidnu, takže každý den dojíždí na kole dvakrát tolik, co já do školy (18km). Od té doby už se u nás neuklízí ani moc nevaří a vlastně se vídáme jen pár hodin denně – ona spí večer a já ráno. Ani víkendy nejsou žádná velká změna - já učím a ona pracuje.

Tedy krom předposledního víkendu, kdy jsem byla v Praze – to bylo super, díky všem, co si našli čas se sejt, k zubařce nemusím až do února a o jídle ani nemluvě. Je pravda, že tady jsme se s Majdou také jendou pokoušely o bramborové knedlíky, ale měli jsme jen hodně staré brambory a hladkou mouku – jinou tady nemají, takže z toho vznikly spíš takové noky:)

Nejvíc se mi na Holandsku líbí ježdění na kole, člověk se dostane fakt všude, rychle a pohodlně. Cyklostezek je tu víc než silnic a chodníků a třeba na kruháci mají kola přednost, jak před chodci, tak před auty, takže kdyby člověk jezdil stále dokola, všichni musí čekat. A také tu jsou hrozně trpěliví a klidní řidiči. Jediným problémem je moje kolo – skoro každé ráno mi po cestě spadne řetěz, a tak do školy vždy dorazím celá upatlaná a černá. Zajímavé je, že ten řetěz padá vždy jenom po ránu. Jednou se dokonce zasekl tak, že jsem musela jít na tramvaj, kam za mnou přistoupilo osm revizorů, tudíž jsem byla nucená koupit si lístek za 2,50E na 15min.

Jízdu na kole si proto užívám obzvláště od té doby, co mám nové kolo. Byla tu totiž na návštěvě Ája (Zdendy ségra) se Šimonem a koupili si tu tři kola (mají v plánu si v Praze otevřít opravno-půjčovnu starých kol). A to jedno mi tady nechali, že ho můžu do února používat a pak jim ho zato přivezu do Prahy. Za což jsem jim nesmírně vděčná, protože to kolo je naprosto skvělý – velký, pohodlný sedlo, nepadá řetěz....prostě paráda. Dokonce je v tak skvělém stavu, že na něm můžu jezdit i bez rukou, (když jsme tenkrát blbli s Matoušem v Kunčicích, tak bych nikdy neřekla, že to v praktickém životě nějak využiji), takže když ráno nestíhám můžu se dooblékat a dosnídávat až po cestě:-). Jediný problém nastává, když je raní protivítr – to pak dojedu do školy pozdě a ještě k tomu vypadám, jako kdybych právě doběhla maraton.

Jo a ještě jedna věc je na Holandsku skvělá – kočky. Všechny kočky tu vypadají jako malí tygři a jsou fakt nádherné, nechápu čím je tady krmí. Mno inu jaký pán taková kočka.

Času na cestování moc nebylo a teď už není vůbec žádný, ale i tak jsme něco maličko stihly:

Rotterdam

Ani nevím, co bych k němu napsala. Vypadá úplně jinak než celé Holandsko, ale vlastně úplně stejně jako jakékoliv moderní město s 600 000 obyvateli. Nijak zvlášť mě nezaujal. Nejzajímavější jsou asi pískárny, které jsou přes den schované pod zemí a za tmy vyjíždějí nahoru do ulic a k ránu zase zpátky. Pak ještě nějaký club, (tam jsem zatím nebyla), který využívá energii z toho jak lidi tančí (nějak přes podlahu) a používá ji k vytápění. Náš výlet do Rotterdamu byl asi zatím největší ze všech, jelikož jsme vyjeli až po dvanácté, a po krátké pauze, když jsme přešli celý Rotterdam, jsme zjistili, že už se schyluje k večeru a musíme zpátky – nakonec jsme za ten den ujeli 70km.

Amsterdam

Tam jsem byla se Zdenou, Ájou a Šimonem jejich autem. Město je to fakt hezké, ale spousta turistů. Musím říct, že i přesto, že jsem věděla, do čeho jdu, jsem byla poměrně šokovaná tou spoustou prostitutek ve výkladních skříních. Jinak největší zážitek byl asi z návštěvy obchodu a výroby sýra, kde jsme si ohromně pochutnali na všemožných ochutnávkách. Jo a pak také to, že přes tu hlavní řeku, co protéká Amstrem nemají žádné mosty, a tak tam jezdí každých pár minut zadarmo trajekt – i pro kola samozřejmě.

Haag

Vzhledem k omezenému volnému času jsem ještě ani v Haagu nenavštívila vše, co bych ráda. Jediné, co jsem zvládla tento víkend byl Sinterklaas – holandská postava, něco mezi Mikulášem a Santa Clausem. Chodí pátého prosince po střechách a rozdává dárky komínem, přesto vypadá spíš jako Mikuláš, jezdí na bílém koni a za pomocníka má Černého Petra. Od všech ostatních postav se liší tím, že pochází ze Španělska, a tak každý rok připlouvá na lodi z Madridu a celé Holandsko se může zbláznit. Letos připlul právě do Haagu. Šli jsme se s pár spolužákama na to šílenství kouknout. Po cestě ovšem kamarádka z Chile píchla, a tak jsme dorazili docela pozdě a viděli už jen průvod.

Kromě toho, kde jsme byly my, jsem měly i pár návštěv tady v Haagu: Za mnou Zdenda, za Majdou Robert, pak Ája se Šimonem a také přijela Jitka s Luchem, a tak jsem jim aspoň mohly oplatit jejich pohostinnost z Paříže. Ti ale strávili celý jeden den v knihovně v Delftu a večer jsme pouze vyrazili na jedno pivko spolu s naší českou společnou kámoškou z Rotterdamu. Je vtipný, že zajít si tady „na jedno“ znamená fakt „na jedno“, protože víc si jich člověk nemůže dovolit a nebo (při vzpomínce na českou Špeluňku) ani nechce. Zuzce se sem konečně přistěhoval přítel z Prahy a přivezl plné auto zimních zásob včetně několika bochníků chleba, a tak Zuzka uspořádala pro cizince chlebovou party.

